

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **M. R.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **I. Mgr. K. Š.**
bytem X

II. Ing. M. Š.
bytem X

III. město H.
sídlem P. n. 1, X H.

IV. D. R.
bytem X

V. C. a.s.
sídlem Č. 2510/19, X P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. KUOK 1294/2022, ve věci umístění a povolení stavby,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

1. Městský úřad H. rozhodnutím ze dne 17. 5. 2021, č. j. OSUZPD/28035/20-13 podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, povolil stavbu vodního díla *H. IV D., vodovod a splašková kanalizace v ulici S. Š.* na pozemcích parc. č. X, XA a XB (všechny pozemky včetně dále uvedených se nachází v k. ú. X, obec X). Žalobce je spolu s osobou zúčastněnou na řízení IV spoluvlastníkem pozemků parc. č. XC, XD, XE a st. XF, jehož součástí je rodinný dům, a jejich pozemky sousedí s pozemkem parc. XA. Vodovod a kanalizace byly umístěny pod pozemní komunikaci v ulici S. š., která je jedinou přístupovou cestou do lokality a také k pozemkům žalobce (vyobrazení lokality viz níže).
2. Žalobce proti společnému povolení brojil odvoláním, které napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl. Proto se žalobce obrátil na soud a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě zmínil, že záměr prochází částečně plochou přestavby P 115 vymezenou Územním plánem města H. (dále jen „ÚP H.“), přičemž v této části je ÚP H. nezákonný. Žalobce se v minulosti domáhal zrušení této části ÚP H.
3. Žalobce předně namítal vady procesní. Jednak žalovanému vytkl, že v průběhu odvolacího řízení do spisu doplnil nové podklady (závazná stanoviska vydaná nadřízenými orgány dotčených orgánů), o čemž nebyl žalobce vyrozuměn podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Dále se podle žalobce správní orgány nevypořádaly s navrženými důkazy, a to s videozáznamem couvajícího popelářského vozu, který byl přílohou odvolání, s fotografiemi a katastrálními mapy, které tvořily přílohu námitek ze dne 2. 9. 2020 a také přílohu odvolání, a konečně s výkresem nazvaným *Podrobná situace vodovodu* zmíněným v námitkách ze dne 2. 9. 2020 a v odvolání. Ve věci nebyl podle žalobce zjištěn reálný skutkový stav, protože stavební úřad neprovedl místní šetření, při němž by si učinil spolehlivější úsudek o tom, zda lze záměr umístit mimo pozemní komunikaci S. š. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce a stavební úřad na některé námitky žalobce (viz níže) vůbec nereagoval. Podle žalobce se krajský úřad v roli nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování v potvrzujícím stanovisku nedostatečně zabýval námitkami rozporu záměru s ÚP H. Vůbec se nezabýval námitkou nutnosti vybudovat volný pás o šíři 1,5 m v zastavitelné ploše P 115. Uvedl jen, že se jedná o plochu zastavěnou a že vedení vodovodu a kanalizace není možné mimo pozemní komunikaci na ulici S. š. To je ale názor nesprávný. Příliš obecně a povrchně se vypořádal se souladem předmětného záměru s § 19 odst. 1 písm. b), d) a i) stavebního zákona.
4. Věcně žalobce namítal, že stavby vodovodu a kanalizace měly být umístěny mimo pozemní komunikaci na ulici S. š., resp. na jejím okraji, nikoliv uprostřed této komunikace. Tuto povinnost stanoví body 2.1.2 a 2.1.3 ÚP H., které navíc preferují vedení sítí technické infrastruktury v plochách veřejných prostranství. Navíc stanoví povinnost zachovat volný pás pro vedení technické infrastruktury o šíři nejméně 1,5 m v zastavitelných plochách, kterou je také plocha P 115. Předně proto mělo být připraveno dostatečně široké veřejné prostranství a teprve poté mělo dojít k umístění vodovodu a kanalizace. Žalobce poukazuje na to, že veřejné prostranství v dané lokalitě nedosahuje minimální šířky 8 m podle 22 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších

předpisů, a normy ČSN 73 6110. Tento požadavek lze rovněž dovodit z § 20 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Dosavadní vodovod je přitom umístěn při okraji komunikace. Tvrzení žalovaného, že lokalita S. š. neumožňuje vedení vodovodu a kanalizace mimo pozemní komunikaci, resp. na jejím okraji, je podle žalobce nepravdivé. Umístění vodovodu a kanalizace uprostřed pozemní komunikace je nadto rozporné s ČSN 73 6005 *Prostorové uspořádání vedení technického vybavení*, k jejímuž dodržení byl stavebník zavázán výrokem rozhodnutí stavebního úřadu, technickými zprávami a také § 6 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů. Názor žalovaného, že se předmětná norma neužije, je nesprávný. Proto se žalovaný měl námitkou žalobce vznesenou v průběhu řízení věcně zabývat. Z předmětné normy vyplývá požadavek, aby sítě technického vybavení byly navrženy tak, aby narušení dopravního prostoru na komunikacích bylo minimální s ohledem na zřizování, opravu a údržbu sítí. Svou polohou nesmí zhoršovat podmínky bezpečnosti a plynulosti provozu. Nebudou-li vodovod a kanalizace umístěny mimo prostor komunikace, bude to v případě budoucích zásahů do nich vyžadovat větší náklady na uvedení komunikace do původního stavu, dojde k rozsáhlejšímu omezení vlastníků pozemků a staveb v lokalitě s ohledem na přístup k jejich pozemkům, dopravní situaci a prašnost. Omezí se významné narušení bezpečnosti provozu a průjezdu vozidel IZS a vozidel pro svoz odpadu. Vedení technické infrastruktury sice umožňuje § 36 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ale jen když to vyžaduje veřejný zájem, resp. když jiné řešení není možné, a to jen způsobem co nejméně zasahujícím do práv vlastníků sousedních pozemků. V tomto případě však je možné vést vodovod a kanalizaci přinejmenším po okraji pozemní komunikace S. š.

5. Dále žalobce poukázal na to, že vodovod a kanalizace nebudou umístěny v bezpečné vzdálenosti od sloupů veřejného osvětlení, sloupů nízkého napětí a rozvodných skříní nízkého napětí. Podle žalobce pozemky v lokalitě S. š. nejsou napojeny na kapacitně vyhovující pozemní komunikaci ve smyslu § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a to z důvodu nedostatečné šíře pozemní komunikace, nedostatečného veřejného prostranství, absence výhyben a obratiště, absence zákazu stání, nedostatečného odvodnění pozemní komunikace, neprůjezdnosti křižovatky ulic S. š. a Z. Proto mělo být provedeno komplexní řešení situace. Mělo by dojít k přeparcelaci pozemků a vedle vodovodu a kanalizace mělo dojít k vybudování nové pozemní komunikace a dešťové kanalizace.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného ÚP H. v plochách, ve kterých byl záměr umístěn, počítá s umístěním dopravní a technické infrastruktury, kterými jsou nepochybně vodovod a kanalizace. Stejně tak dotčené plochy připouští užití pozemků jako veřejných prostranství, proto v ÚP H. nebylo nutné tyto plochy v dané lokalitě zvláště vymezovat. Ustanovení § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se na věc neaplikuje. V dané lokalitě nebylo možné umístit vodovod a kanalizaci mimo hlavní dopravní prostor. Tyto stavby nijak nesnižují kvalitu prostředí a pohodu bydlení, jelikož jsou umístěny pod zemí. Podle § 36 odst. 1 a 4 zákona o pozemních komunikacích může místní komunikace křížit inženýrské sítě tak, aby byly co nejméně zatíženy zájmy zúčastněných osob. V zastavěných územích obce smí vést vedení i v pozemku pod pozemní komunikací, není-li možné jiné technické řešení. Norma ČSN 736005 není obecně závazná a žádný právní předpis nestanovil, aby byla v této věci předmětná norma dodržena. Technický stav pozemní komunikace na ulici S. š. nebyl předmětem řízení, stejně tak dešťová kanalizace.

7. Osoba zúčastněná na řízení IV vyslovila žalobě plnou podporu. Osoba zúčastněná na řízení III se ztotožnila s vyjádřením žalovaného a navrhla žalobu zamítnout.

B. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Před vypořádáním jednotlivých námitek krajský soud uvádí, že žalobce u zdejšího soudu podal návrh na zrušení části ÚP H. v rozsahu plochy P 115, která byla i v této věci užitá jako podklad. Žalobcův návrh byl ale v části plochy P 115 na pozemku parc. č. XA zamítnut. Zbylých pozemků, na nichž byly umístěny stavby vodovodu a kanalizace, se návrh netýkal. Na nyní řešenou věc tak podaný návrh nemá vliv (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 63 A 1/2022-98 a potvrzující rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2023, č. j. 4 As 185/2022-94).

K namítaným procesním vadám

10. Soud se předně zabýval namítanými vadami, kterými bylo dle žalobce zatíženo řízení před správními orgány.
11. Podle § 36 odst. 3 věta první správního řádu platí, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
12. Smyslem citovaného ustanovení je zajistit, aby měl účastník možnost znát všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity, a vyjádřit se k nim. Dané ustanovení není omezeno pouze na řízení před správním orgánem I. stupně. Jestliže odvolací správní orgán v odvolacím řízení doplní správní spis o další podklady rozhodnutí, je jeho povinností o tom účastníka řízení zpravit a dát mu možnost vyjádřit se k těmto podkladům (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 As 43/2008-235, a ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 As 24/2009-80). Správní řád sice tuto povinnost v ustanoveních upravujících průběh odvolacího řízení výslovně stanoví pouze pro případy, kdy odvolací správní orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnil [viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], tím však není vyloučena aplikace ustanovení § 36 odst. 3 na případy, kdy odvolací správní orgán rozhoduje o zamítnutí odvolání poté, co si opatřil nové podklady rozhodnutí.
13. Z obsahu spisu vyplývá, že v průběhu odvolacího řízení byla skutečně do spisu doplněna závazná stanoviska nadřízených orgánů, aniž byl o tom žalobce zpraven. Potud je námitka žalobce důvodná.
14. Krajský soud však musí konstatovat, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu (stejně jako každá jiná procesní vada) je důvodem ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, pokud mohlo mít vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90). Je to přitom žalobce, kdo je povinen tvrdit a prokázat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. Neboli pro úspěšnost dané námitky je

nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a zejména uvedl, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78).

15. V nyní projednávané věci však žalobce v žalobě pouze obecně uvedl, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu tím že nebyl vyrozuměn o doplnění podkladů. Uvedené tvrzení soud považuje za zcela obecné, neboť žalobce nekonkretizoval, jakým způsobem se toto porušení dotklo jeho práv. Neuvedl, že by mu neseznámení s doplněním potvrzujících stanovisek do spisu znemožnilo vznést proti nim další námitky a ani v žalobě takové námitky neuplatnil, ač mohl. Za takové situace nelze dospět k závěru, že by porušení § 36 odst. 3 správního řádu mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto soud vyhodnotil námitku jako nedůvodnou.
16. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho důkazními návrhy.
17. Ustanovení § 52 věta druhá správního řádu stanoví, že *správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Správní orgán dle citovaného ustanovení není vázán důkazními návrhy účastníků, to však neznamená, že by s nimi mohl nakládat libovolně. Pokud správní orgán některé z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, nebo ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018-70).
18. Videozáznamy zachycující popelářský vůz žalobce v odvolání navrhl k prokázání skutečnosti, že pozemní komunikace S. š. a křižovatka této ulice s ulicí Z. nejsou pro popelářské vozy dostačující. Absence výhyben na ulici S. š. podle žalobce způsobuje, že popelářské vozy musí do ulice S. š. couvat (str. 7 odvolání). Fotografie a katastrální mapy měly prokázat nedostatečnou šířku veřejného prostranství v lokalitě S. š. (str. 9 odvolání). Popsané tvrzení je součástí odvolacích námitek, ve kterých žalobce (obdobně jako v žalobě) namítal, že předmětný záměr není možné povolit z důvodů nedostatečné šíře veřejného prostranství dle § 22 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a celkové nepřipravenosti lokality.
19. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. upravující minimální šířku veřejných prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace, není pro věc aplikovatelné (str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí) a že stav lokality, pokud jde o dopravní infrastrukturu v lokalitě, není předmětem řízení (str. 14 napadeného rozhodnutí). Jestliže shledal žalovaný předmětné námitky irelevantními pro posouzení věci, je zjevné, že považoval za irelevantní též důkazy, které se měly k těmto námitkám vztahovat. Lze tak uzavřít, že zmíněné důkazní návrhy žalovaný implicitně vypořádal.
20. V odst. 47 odvolání žalobce s odkazem na výkres nazvaný *Podrobná situace vodovodu* uvedl, že původní vodovod byl umístěn co možná nejbližší okraji pozemní komunikace, kdežto navržený vodovod je umístěn uprostřed komunikace. Tuto námitku vznesl vůči závaznému stanovisku orgánu územního plánování, které bylo součástí koordinovaného závazného stanoviska ze dne 16. 6. 2020, č. j. OSUZPD/17991/20-2, a namítal v ní nesoulad záměru s ÚP H., jež upřednostňuje umístění technické infrastruktury mimo hlavní dopravní prostor. Odpověď na žalobcovu námitku je tak nutné hledat v závazném stanovisku nadřízeného orgánu.
21. Ze závazného stanoviska Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 11. 2021, č. j. KUOK 101099/2021 vyplývá, že předmětný výkres, který je součástí projektové dokumentace, byl součástí podkladů, ze kterých krajský úřad vycházel při přezkumu

závazného stanoviska orgánu územního plánování (str. 2 závazného stanoviska krajského úřadu). Jeho obsah byl tudíž krajskému úřadu znám. Nadřízený orgán tedy daný důkazní návrh neignoroval, nýbrž se věcně neztotožnil s názorem žalobce na rozpor záměru s ÚP H. Námitka uplatněná jako procesní (nevypořádání důkazních návrhů), je tudíž lichá.

22. K námitce neprovedení šetření na místě krajský soud uvádí, že podle § 94m odst. 3 stavebního zákona platí, že *od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění.*
23. Pro upuštění od ohledání na místě musí být kumulativně splněny dvě podmínky. První je dobrá znalost poměrů v území, tj. faktická znalost území (např. o stávající zástavbě). V takovém případě totiž může stavební úřad řádně zhodnotit, zda posuzovaný záměr je v souladu s hledisky uvedenými v § 94o stavebního zákona. Potřebnou znalost může stavební úřad získat různými způsoby. Zpravidla tomu tak bude v souvislosti s rozhodovací činností o záměrech a stavbách v okolí, ale lze si představit i jiné způsoby, např. bude-li znalost bezpochyby vyplývat ze správního spisu. Druhou podmínkou je, že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Naplnění této podmínky nebude zpravidla představovat problém, neboť chybí-li žádosti některé její obsahové náležitosti, stavební úřad musí vyzvat k jejich doplnění a přerušit řízení. Jinými slovy, pokud žádost nebude poskytovat dostatečný podklad, nebude možné jí vyhovět a k ohledání na místě řízení nedospěje (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2022, č. j. 9 As 135/2020-127).
24. Stavební úřad v rozhodnutí k této námitce uvedl, že jsou mu dobře známy poměry staveniště z jeho správní činnosti, nejedná se o nijak složité území a žádost (projektová dokumentace) poskytovala dostatečný podklad pro posouzení staveb vodovodu a kanalizace (str. 13 rozhodnutí stavebního úřadu). S tím se ztotožnil také žalovaný (str. 9 napadeného rozhodnutí).
25. Správní orgány se k této otázce vyjádřily stručně, ale dostatečně a přezkoumatelně. Navíc krajský soud je s nimi zajedno, že bylo možné o věci rozhodnout bez ohledání na místě samém. Z úřední činnosti je soudu známo, že stavební úřad v dané lokalitě skutečně vedl hned několik stavebních řízení (vydaná rozhodnutí byla přezkoumávána zdejším soudem pod sp. zn. 60 A 86/2021, 65 A 31/2023, resp. 65 A 65/2023). Ve všech řízeních byly posuzovány v zásadě totožné námitky žalobce, který se správních řízení, jež vyvrcholila podanými žalobami, také účastnil. Správní orgány se tak zjevně danými poměry v lokalitě zabývaly a jsou jim, resp. stavebnímu úřadu známy. Nejedná se přitom o stavbu, u níž by účelnost ohledání na místě byla patrná bez dalšího (například pro její složitost či rozsáhlost), ani žalobce v žalobě neuvedl konkrétní skutečnost, kterou by měl stavební úřad při místním šetření zjistit. Pouze v obecné rovině uvedl, že by si učinil *spolehlivější úsudek a sám by patrně seznal, že předmětný záměr lze umístit i mimo pozemní komunikaci.* Žalobce tedy fakticky neznalost poměrů lokality správním orgánům nevytýkal. Věcný nesouhlas správních orgánů s žalobcem však není důvodem k realizaci ohledání na místě. V řízení se nevyskytla žádná pochybnost o tom, že by snad žádost, resp. její přílohy nebyly dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci. Ani žalobce v tomto směru nic nenamítal. Proto lze uzavřít, že stavební úřad nepochybil, když k ohledání na místě podle § 94m odst. 3 stavebního zákona nepřistoupil. Námitka není důvodná.
26. K námitce nevypořádání uplatněných námitek krajský soud předně poukazuje na to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolací rozhodnutí představují z hlediska

soudního přezkumu jeden celek. Odvolací orgán může namítané nezákonnosti (ať již procesní či hmotněprávní) odstranit, proto je též žalobou ve správním soudnictví napadáno rozhodnutí odvolacího orgánu. To platí i vypořádání námitek či důkazních návrhů.

27. Námitkami žalobce proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování (součást koordinovaného závazného stanoviska ze dne 16. 6. 2020, č. j. OSUZPD/17991/20-2) ohledně nesouladu záměru s ÚP H. se zabýval krajský úřad, jenž závazným stanoviskem ze dne 16. 11. 2021, č. j. KUOK 101099/2021 potvrdil závazné stanovisko orgánu územního plánování. Nutností vybudování volného pásu o šíři 1,5 m v zastavitelných plochách se krajský úřad zabýval na str. 3 a 4 uvedeného stanoviska. Z textu zde uvedeného vyplývá, že regulativ upravující tuto podmínku není pro věc relevantní a že je záměr umístěn v plochách zastavěných. Jedná se o vypořádání sice stručné, ale dostačující, protože základ úvah o aplikovatelnosti daného regulativu v uvedených tvrzeních lze nalézt. Zda se jedná o názor věcně správný již není otázkou přezkoumatelnosti závazného stanoviska, nýbrž jeho věcného posouzení (viz níže). I k namítanému rozporu s § 19 odst. 1 písm. b), d) a i) stavebního zákona se krajský úřad vyjádřil na str. 5 svého stanoviska stručně, nicméně s ohledem na to, že žalobce v odvolání toliko uvedl, že záměr nebyl dostatečně posouzen z hledisek uvedených ustanovení, dostatečně. Jakoukoliv bližší argumentaci žalobce v odvolání neuvedl (str. 10 odvolání ze dne 14. 6. 2021). Navíc je nutné doplnit, že pokud byla vydána územně plánovací dokumentace, musí stavební úřad vycházet primárně z ní, a nemusí již souladnost záměru s cíli a úkoly územního plánování specificky odůvodňovat, neboť ty plynou přímo z územně plánovací dokumentace. Je-li proto záměr v souladu s vydaným územním plánem, je taktéž souladný s cíli a úkoly územního plánování. V takovém případě je nadbytečné, aby stavební úřad hodnotil specificky soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 18 a § 19 stavebního zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, bod 39). Tento závěr by pochopitelně neplatil v případě, že by účastník vznesl konkrétní námitky spočívající v nesouladu záměru s § 18 a § 19 stavebního zákona. To však žalobce, jak je uvedeno výše, v odvolání neučinil.
28. Závěry krajského úřadu poté převzal do napadeného rozhodnutí žalovaný (str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí). Námitky nesouladu záměru s ÚP H. tak byly v řízení řádně vypořádány.
29. K dalším námitkám, které dle názoru žalobce správní orgány posoudily nedostatečně, resp. nesprávně, krajský soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je nutné vykládat v jejím pravém slova smyslu. Jedná se tedy o stav, kdy rozhodnutí (resp. jeho část) skutečně nelze podrobit věcnému přezkumu. Nepřezkoumatelnost není rozhodně způsobena nedodržením subjektivních představ žalobce o kvalitě argumentace obsažené v odůvodnění. Žalobce navíc ke všem námitkám, u nichž spatřuje nedostatečné vypořádání (srov. námitky na str. 18 žaloby), a tedy nepřezkoumatelnost rozhodnutí, snesl v žalobě velmi podrobnou oponentní argumentaci. Již z toho vyplývá, že rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné není. Jinak by proti nim ani žalobce nemohl věcně brojit. Ani tuto námitku proto nepovažuje krajský soud za důvodnou.

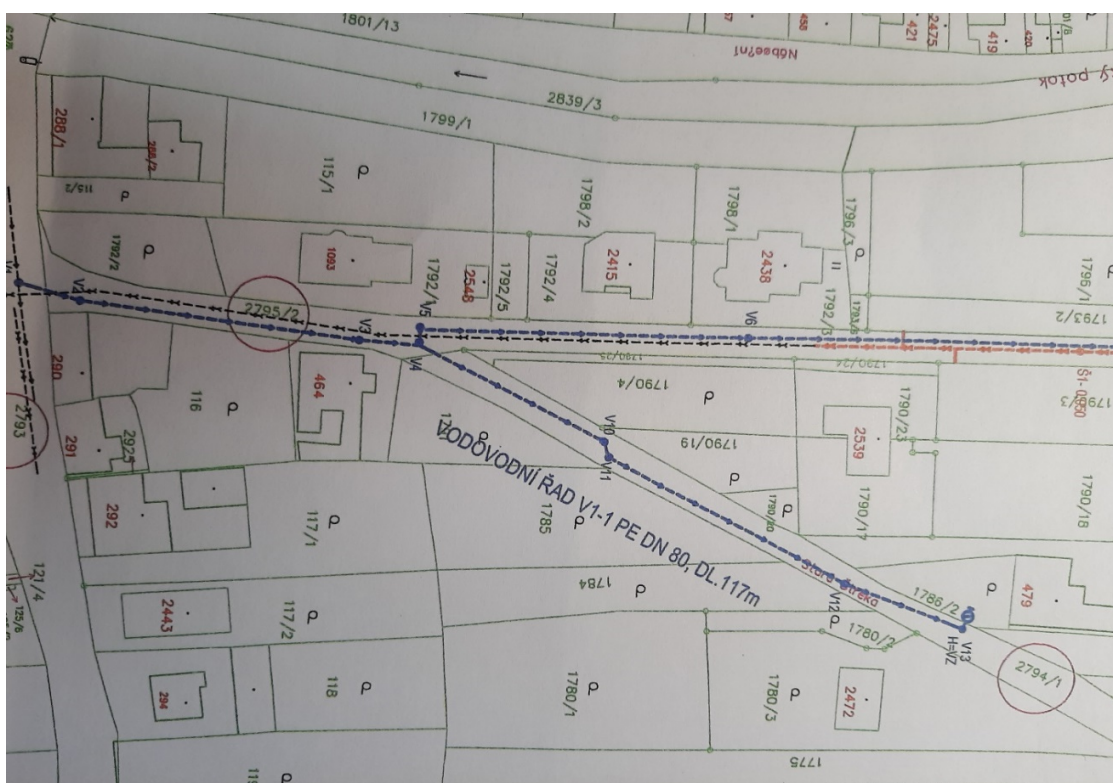
K věcnému posouzení

30. Úvodem k věcným námitkám krajský soud uvádí, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům osob (srov. § 2 s. ř. s.). To se projevuje mj. ve vymezení aktivní procesní a věcné legitimace k podání žaloby. V případě žaloby proti rozhodnutí je k podání žaloby aktivně procesně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých

právech dotčen rozhodnutím vydaným správním orgánem (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Aktivní procesní legitimaci má tedy každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Zkrácení na právech postačí jen rozumným způsobem tvrdit. Nedostatek aktivní procesní legitimace (např. žalobce buď dotčení na právech rozumně vůbec netvrdí, nebo takové dotčení je z povahy věci vyloučeno) povede k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Tvrdí-li žalobce dostatečně své dotčení na právech, avšak se jeho tvrzení ukáže nepravdivým nebo nesprávným, není legitimován věcně a žaloba bude zamítnuta.

31. Ukáže-li se ale v průběhu řízení, že žalobce nebude jím tvrzenou nezákonností dotčen na svých právech, jak tvrdil v žalobě, povede tato skutečnost nutně k zamítnutí žaloby bez ohledu na to, zda je rozhodnutí skutečně v některém ohledu nezákonné či nikoliv. Námitky, které se totiž nedotýkají právní sféry žalobce nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, i kdyby byly důvodné (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98, ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012-40, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 As 246/2016-32 nebo nověji ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 As 234/2020-35). Soudní řád správní je totiž svou povahou normou obrannou, nikoliv kontrolní. Jeho smyslem je poskytnout ochranu osobám před takovým jednáním správních orgánů, které zasahují do jejich práv, nikoliv umožnit přezkum aktů správních orgánů bez vazby na zásah do práv žalobce (hájením veřejného zájmu nebo práv třetích osob). Soud se proto zabýval tím, zda bude žalobce v rozsahu jím tvrzených skutečností dotčen stavbami vodovodu a kanalizace.

32. Situace v lokalitě vypadá následovně:

(situační výkres C-2, modrou přerušovanou čarou je vyznačen nově budovaný vodovod, červenou nově budovaná kanalizace, dům žalobce je na pozemku parc. č. XF, okolo něj jsou jeho pozemky parc. č. XC, XD a XG)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

33. Žalobce tvrdí (viz námitky rozporu s ÚP H., nedodržení požadavků normy ČSN 73 6005, nevymezení veřejného prostranství a volných ploch, do kterých by bylo možné uložit předmětné stavby), že vodovod a kanalizace měly být umístěny mimo pozemní komunikaci na ulici S. š., resp. co nejbližší k jejímu okraji, neboť umístění těchto staveb uprostřed pozemní komunikace povede k tomu, že jakékoliv zásahy (drobné i zásadnější opravy, údržba a připojování dalších rodinných domů) naruší provoz pro osobní a nákladní dopravu, čímž bude narušen veřejný zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, bude znemožněn přístup k rodinným domům a pro vlastníka pozemní komunikace to bude znamenat větší náklady na uvedení komunikace do původního stavu.
34. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce v rozporu s výše uvedeným neargumentuje zásahem do svých veřejných subjektivních práv, nýbrž veřejným zájmem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a že hájí též zájmy stavebníka, jemuž by mohly vzniknout větší náklady na uvedení jeho pozemní komunikace do původního stavu, což mu ale nepřísluší.
35. Jediným relevantním tvrzeným zásahem do práv žalobce tak může být znemožnění přístup vlastníků k jejich domům v případě oprav vodovodu a kanalizace, jejich údržby či budování přípojek, což je třeba vztáhnout toliko k žalobci samotnému, jenž se mezi tyto vlastníky zřetelně počítá, poněvadž přístupnost domů jiných vlastníků není žalobce v řízení oprávněn hájit. Tento tvrzený zásah však soud neshledal důvodným.
36. Předně je nutné říci, že žalobce spatřuje zásah do svých práv v znepřístupnění své nemovitosti v důsledku případných oprav či jiných zásahů do vodovodu, resp. kanalizace v budoucnu. V obou případech se ale jedná o zcela nové stavby, a tudíž je takto vymezené riziko dotčení práv žalobce pouze hypotetickou možností, která nemusí v dohledné ani vzdálené době vůbec nastat. Z technických zpráv vyplývá, že ke stavbě vodovodu i kanalizace byly použity trubky s vysokou životností, v případě vodovodu přesahující i 100 let (str. 2 technických zpráv obsažených v projektové dokumentaci). Navíc nelze ani předjímat, o jakou opravu či zásah by se mělo jednat a zda u takové opravy či zásahu bude vůbec nutné provádět zábor pozemní komunikace, který by měl za následek znepřístupnění pozemní komunikace vedoucí k domu žalobce (což platí i u případného napojení na vodovod v úseku od vjezdu do lokality po dům žalobce). Nadto z výše znázorněných poměrů v lokalitě vyplývá, že stavba kanalizace, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, byla umístěna až za dům žalobce (těsně za domem na pozemku parc. č. XH). Kolem domu žalobce vede kanalizace postavená již v minulosti a nebyla tak předmětem řízení. Je proto zjevné, že z tohoto pohledu se nemůže nyní řešená stavba kanalizace práv žalobce nijak dotknout. Jakékoliv úpravy či opravy, k nimž by snad mohlo v budoucnu dojít, by se nijak nedotkly přístupové cesty k domu žalobce. Totéž platí o vodovodním řádu v části na pozemku parc. č. XB.
37. Kdyby však soud připustil hypoteticky tu nejhorší možnost, tj. že bude nutné vykopat vodovod na pozemku parc. č. XA v úseku mezi vjezdem do lokality (na obrázku výše, jenž je záměrně otočen o 90° z důvodu lepšího rozlišení, se vjezd do lokality nachází na levé straně) a domem žalobce (jakékoliv zásahy do vodovodu, které nastanou za domem žalobce, se žalobce netýkají), pak by vedení vodovodu mimo pozemní komunikaci, resp. na jejím okraji, nijak situaci nezměnilo. Z tvrzení žalobce vyplývá, že průměrná šířka pozemní komunikace je 2,9 m a průměrná šířka veřejného prostranství v lokalitě činí 6,73 m (str. 9 a 13 žaloby). Při výstavbě vodovodu byl nutný zábor veřejného prostranství o šíři 5 m (str. 8 souhrnné technické zprávy B). Lze tak rozumně přepokládat stejný zábor i při realizaci nového výkopu. S ohledem na šíři veřejného prostranství v lokalitě je zjevné, že při takto

širokém záboru veřejného prostranství by dům žalobce nebyl přístupný motorovým vozem, ať by se vodovod nacházel uprostřed komunikace, na jejím okraji, nebo mimo ni. Kdyby tedy žalovaný rozhodl o umístění vodovodu na jakémkoliv z těchto míst, situace žalobce by se nezměnila. Nicméně soud opakuje, že se stále jedná o hypotetickou situaci. K namítané prašnosti se nepojí žádná argumentace, přičemž není úkolem soudu, aby námitky žalobce domýšlel. Soud se proto ve vztahu k prašnosti nemá čím zabývat.

38. Na věc rozhodně nelze nahlížet tak, že při šířce veřejného prostranství, které v dané lokalitě existuje, neměly být stavby vůbec povoleny. To souvisí s mylnou představou žalobce o aplikaci § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Předmětné ustanovení upravuje nejmenší šířku veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu, resp. rodinného domu. V této věci ale nejde o umístění a povolení stavby rodinného či bytového domu. Také je nutné říci, že předmětné ustanovení se neuplatní při umísťování staveb v území, kde šířka komunikace je již historicky dána (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2022, č. j. 10 As 76/2021-49, body 10 až 17). Z tvrzení obsažených v žalobě vyplývá, že to je právě případ dané lokality přinejmenším od vjezdu do lokality k domu na pozemku parc. č. 2438, kde již existuje zástavba vymezující prostor veřejného prostranství, od níž se odvíjí také šířka komunikace (viz také výše uvedené vyobrazení lokality). Umístění stavby vodovodu a kanalizace by tedy rozhodně namítaná nedostatečná šíře veřejného prostranství nemohla bránit. Názor žalovaného, že se na posuzovanou věc neaplikuje ustanovení § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je proto správný.
39. Soudu není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů by měla stavba vodovodu a kanalizace snižovat kvalitu prostředí ve smyslu § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., když se jedná o stavby umístěné pod zemí, které mají bezpochyby nanejvýš přínosný účel pro lokalitu v podobě zásobování pitnou vodou, resp. odvádění splašků. Umístění předmětných staveb do lokality nebrání ani § 20 odst. 3 téže vyhlášky, dle něž se pozemek *vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci*. Pozemek parc. č. XA, který je ve vztahu k možnému zásahu do práv žalobce jediný relevantní, nepochybně má dostatečné prostorové uspořádání, aby pod něj mohly být předmětné stavby umístěny. Hypotetické možnosti budoucích oprav, které by trvaly po velmi omezenou dobu, na tom nic nemění.
40. Krajskému soudu rovněž není zřejmé, jak se může práv žalobce dotknout skutečnost, že vodovod a kanalizace nebude v bezpečné vzdálenosti od rozvodů nízkého napětí, sloupů veřejného osvětlení apod. Možný dopad této skutečnosti do práv žalobce nijak neosvětlil ani neprokázal. Totéž lze říci o žalobcem popsaných nedostatcích dopravní infrastruktury v lokalitě, které dle žalobce prokazují, že pozemky v lokalitě S. š. nejsou napojeny na kapacitně vyhovující pozemní komunikaci ve smyslu § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Správní orgány však v této věci neřešily pozemky obklopující pozemní komunikaci na ulici S. š., nýbrž přímo pozemek, na němž se tato komunikace nachází. Soudu není ani zřejmé, jak se mohou práv žalobce dotknout stavby vodovodu či kanalizace v důsledku tvrzených nedostatků pozemní komunikace na ulici S. š. (nevyhovující parametry křižovatky ulic S. š. a Z., absence obratiště na konci ulice S. š. a absence zákazů stání po celé délce této komunikace a s tím spojená nedostatečná šířka pozemní komunikace, nedostatečné odvodnění komunikace na ulici S. š. – srov. str. 12 a 13 žaloby). Předmětné stavby budou umístěny pod pozemní komunikaci na ulici S. š. Žalobce netvrdil ani žádnou provázanost mezi zmíněnými nedostatky a jeho právy (např. že voda z této komunikace bude v důsledku

stavby vodovodu stékat na jeho pozemek). Stavba umístěná pod zemí zjevně nemůže mít vliv na absenci obratiště, výhyben, nedostatečnou křižovatku, couvající vozidla svázející komunální odpad apod. Obava žalobce o to, že stavební práce ještě zhorší již tak mizernou kvalitu pozemní komunikace, je lichá. Jednou z podmínek stanovených v rozhodnutí stavebního úřadu je povinnost opravit zasažené místní komunikace po ukončení prací dle požadavku správce místních komunikací (podmínka č. 9, bod 3). Žádný právní předpis nestanoví, že by stavebník musel se stavbou vodovodu či splaškové kanalizace vystavět též dešťovou kanalizaci či zcela novou pozemní komunikaci.

41. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by bylo nutné dle ÚP H. předně vymezit volný pás o šíři nejméně 1,5 m a do něj uložit vodovod. Tento regulativ je obsažen v bodu 2.1.2 a stanoví, že *při nové zástavbě v zastavitelných plochách bude podél pozemních komunikací zachován volný pás pro vedení veřejné technické infrastruktury o šíři nejméně 1,5 m. Do tohoto pásu se připouští umístit chodník a vymezený jízdní pruh pro cyklisty*. Orgány územní plánování správně považovaly tento regulativ za irelevantní (srov. str. 3 a 4 závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 16. 11. 2021, č. j. KUOK 101099/2021). Tento regulativ se vztahuje pouze na novou zástavbu, a to jen v zastavitelných plochách. Logicky nepožaduje, aby byl volný pás pro uložení vedení zachován u již existujících staveb. Pozemní komunikace na ulici S. š. se od vjezdu do lokality až k domu na pozemku parc. č. XH (tj. až za domem žalobce) nachází v ploše zastavěné, na kterou daný regulativ vůbec nedopadá. Také žalobce jej spojuje pouze s plochou P 115 (str. 6 a 8 žaloby), která je dle jeho tvrzení plochou zastavitelnou. Tato plocha dle ÚP H. však začíná až za domem žalobce, resp. až za domem na pozemku parc. č. XH. Z hlediska ochrany práv žalobce je zcela irelevantní, zda za domem žalobce tento pás bude při nové zástavbě zachován a zda do něj budou umístěny stavby vodovodu a kanalizace. Přístupnost k tomu žalobce to neovlivní.
42. Lze proto uzavřít, že jediný relevantní tvrzený zásah do práv žalobce spočívající v možném znepřístupnění domu žalobce je nanejvýš hypotetický. Proto soud neshledal, že by umístění stavby vodovodu mimo pozemní komunikaci, resp. na její okraj, jak namítal žalobce, mohlo v postavení žalobce přinést nějakou změnu. S ohledem na tento závěr nemá význam zabývat se námitkami, jejichž smyslem bylo zpochybnit umístění vodovodu a kanalizace uprostřed místní komunikace (námitka týkající se § 36 zákona o pozemních komunikacích, normy ČSN 73 6005, rozporu s ÚP H., který dle žalobce rovněž vyžaduje vedení vodovodu a kanalizace mimo hlavní prostor komunikace, nelze-li to učinit jinak). I kdyby totiž byly důvodné, neměla by případná nezákonnost vliv na možný zásah do práv žalobce, kterým by soud mohl poskytnout ochranu.
43. Ze stejného důvodu se krajský soud nezabýval veškerými důkazními návrhy žalobce, které označil v žalobě a v podání ze dne 17. 10. 2022.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
46. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim neuložil žádnou povinnost, při jejímž plnění by jim náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 15. listopadu 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu